Adrian Niga şi Elena

AURUL SINTETIC

Miezul nopţii. Oceanul Atlantic. De după convexitatea apelor creşte New York-ul: blocuri colosale, reclame multicolore, o circulaţie ameţitoare şi pietoni în căutarea distracţiei.

În scuarul 78 începe construcţia unui WC. La lumina câtorva reflectoare, muncitorii lucrează grăbiţi. Se sapă, se descarcă materiale din camioane, ici-colo izbucnesc flăcările albastre ale aparatelor de sudat.

De la o mică depărtare, profesorul Gad priveşte. Deşi are 30 de ani, numele lui este vestit în cele cinci continente pentru cercetările în domeniul transmutaţiei elementelor. Un surâs teribil îi întunecă obrazul. Bucuria sumbră pe care ţi-o dă agonia unui duşman infinit de îngrozitor îl domină.

Între timp, stelele dispar de pe cer, luna şi-a terminat promenada şi orizontul se albeşte. Trei camioane grele, ca nişte monştri antediluvieni, apar cutremurând scuarul, şi se opresc lângă macarale.

Muncitorii încetează lucrul Respiraţia le devine grea şi fruntea le transpiră.

Şeful şantierului lasă să se scurgă câteva minute şi apoi cheamă oamenii să descarce camioanele: „Veniţi cu toţii aici! Nu vă fie frică! Repede, descărcarea!”.

20 de tone de aur sunt aşezate, cu cel mai profund respect, pe pământ. Trepte din aur, scaune din aur, dale din aur, ţevi din aur. Zeul coboară încă majestuos şi încă înfiorător.

Comoara fabuloasă este montată cu precizie şi rapid. Sub razele soarelui, WC -ul public străluceşte triumfal. Profesorul Gad se adresase unui arhitect cu faimă şi cu mult gust care crease o capodoperă.

În faţa ochilor primilor trecători se ridica în mijlocul scuarului un delicios paralelipiped, suplu, galben-sângeriu, înalt de 8 metri, lung de 15 metri şi lat de 6 metri. Pe acoperişul plat, în continuarea faţadei, trei idioţi adoră un viţel de aur. Grupul sculptural are mărimea naturală şi este turnat din două tone de aur.

Construcţia – demnă de necesităţile fiziologice ale unui miliardar – putea fi folosită.

Apăsând pe un buton, o closetieră stilată deschise uşile glisante, înaintă afară câţiva metri şi se adresă printr-un haut-parleur mulţimii: „Ladies and gentlemen.

Începând de astăzi vă stă la dispoziţie acest neobişnuit WC. 20 de tone de aur şi o tehnică sanitară de prim rang vă vor da posibilitatea să uniţi utilul cu plăcutul. Intraţi, vă rog! Taxa se percepe numai pentru cabină: 5 cenţi”.

Closetiera se retrage în micul şi ciudatul ei templu. Mulţimea tace nemişcată.

Un sceptic exclamă:

— 20 de tone de aur păzite de o closetieră, nici măcar înarmată?!

Remarca produce o oarecare înviorare. Oamenii încep să se mişte, să vorbească în şoaptă, să-şi mestece intrigaţi chewing-gummy-urile.

Un bijutier, probabil, scoate din buzunar o sticluţă cu apă regală, se îndreaptă spre WC şi toarnă câteva picături pe perete. Acidul nu atacă nobilul metal. Uimirea şi spaima bijutierului fură atât de groaznice încât omul leşină.

Cercul de oameni încremeni iarăşi. Idealul după care alergau o viaţă întreagă se găsea în faţa lor şi încă în cantităţi uriaşe. Cele 20 de tone parcă le apăsau creierul. Nu mai gândeau, vedeau doar aurul în toată fascinanta lui strălucire.

Un bărbat indignat întrerupe tăcerea:

— Domnilor, oare nimeni nu are curajul să intre?

O doamnă între două vârste îl pune însă la punct:

— Intră dumneata, dacă eşti aşa grozav!

Ici-colo izbucnesc râsete.

Chewing-gummy-urile încep iarăşi să fie mestecate.

Un bărbat înalt şi voinic îşi croieşte cu uşurinţă drum prin mulţime şi, cu mult sânge rece, cel puţin în aparenţă, intră în WC.

După două minute iese plângând în hohote, ridică din umeri şi leşină lângă bijutier.

Profesorul Gad simte valurile de somn cum îl cuprind. Urcă în automobil şi cu viteză maximă se îndreaptă spre laborator.

Maşina a părăsit oraşul şi goneşte cu 130 kilometri pe oră.

Cu aceeaşi viteză, în sens invers, aleargă copacii de pe marginea şoselei. O găină zboară speriată de sub maşină. În faţă, apare clădirea laboratorului, în centrul unui vast teren gazonat, înconjurat de un gard de fier înalt de 4 m, La sunetul clacsonului, poarta se deschide comandată de la distanţă.

O dată ajuns în pat, reuşeşte să mai spună: „Băieţi, să mă sculaţi la 12!” şi adormi.

Între timp, în laboratorul situat la 100 metri sub pământ, se lucrează intens.

Trei asistenţi supraveghează transformarea plumbului în aur.

Instalaţii înspăimântătoare, superbe.

La capătul procesului tehnologic, într-o uriaşă hală, curge un şuvoi de monede de aur.

Ceasul electric din camera în care doarme profesorul Gad arată era 12 şi sună fără efect. Un asistent îl trezeşte cu greu.

— Sculaţi-vă, este ora 12!

— Adevărat? Profesorul Gad se uită clipind la ceas. Păcat!

Sare din pat şi trece în baie, face un duş cald şi rece, puţină gimnastică suedeză, mănâncă cu poftă un beefsteak, îmbracă un costum de un alb perfect, cămaşă albă de mătase, pantofii de asemenea sunt albi, şi porneşte spre New York cu excesivă viteză.

Televizorul emite un semnal şi apare imaginea rectorului Universităţii Atlantice.

— Bună ziua, profesore Gad…

— Bună ziua, domnule rector.

— Voiam să te întreb dacă ţii să mai faci comunicarea?

— Credeţi că, după zece ani de cercetări, mă voi opri fără motiv?

— Fără motiv? Dar eşti naivitatea în persoană! Află că, după extravaganţa de azi dimineaţă, întreg New York-ul clocoteşte de indignare.

— Am înfruntat riscul exploziilor atomice, voi înfrunta şi riscul unei explozii de mânie.

— Cum crezi. Dumnezeu să te ocrotească!

— Nu-i necesar. Sunt mai puternic.

Figura rectorului dispare speriată şi supărată. Profesorul Gad râde încordat.

Ceruse ca la ora 13 să se întrunească consiliul ştiinţific al Universităţii Atlantice, unde era profesor de fizică nucleară. Anunţase o comunicare de cea mai mare importanţă ştiinţifică şi întreg consiliul, cei 5.000 de studenţi ai universităţii şi încă 500.000 de oameni îl aşteptau în amfiteatru pe coridoare, în curte, pe străzile vecine, de-a lungul şoselei etc. Mulţimea freamătă ca oceanul în preajma furtunii.

Profesorul Gal păleşte, atins parcă de aripa de gheaţă a îngerului morţii, însă, până când să sară sprinten şi surâzător din automobil, îşi stăpâneşte instinctul orb al conservării. Trecând printre şirurile de oameni care-l privesc bizar, se gândeşte amuzat la scena finală a linşării. Se suie la catedră şi vorbeşte grav, triumfător:

— Onorat consiliu, onorată asistenţă, astăzi 19 mai 1967 se sfârşeşte domnia aurului. Am reuşit să sintetizez aur în cantităţi uriaşe, realizând visul alchimiştilor.

Izbucnesc aplauze. Un murmur de furie le acoperă.

— Să spargi atomi în tnojar nu a fost posibil. Cu alte mijloace, în secolul al XX-lea utopicul vis al transformării artificiale a elementelor a devenit realitate. Azotul devine oxigen şi hidrogen; aluminiul – fosfor; beriliul – bor; iodul – xenon; uraniul – lantan şi brom.

Creşte o flacără de ură. Cineva, un preşedinte a patru consilii de administraţie, şi-a strâns într-atâta ochelarii în mână, încât şi i-a spart. Altcineva, un bassedow-ian putred de bogat, parcă ar avea două becuri aprinse în orbite.

— Mai mult. Omul l-a întrecut pe dumnezeu. Au fost crea’te elemente care nu existau în natură. La acest lanţ am adăugat şi eu o verigă. Obţinerea în laborator a aurului…

Mii de persoane ovaţionează, aplaudă, scandează. Cam pe la centru, un grup de studenţi s-au urcat pe scaune, spre a-şi manifesta mai bine admiraţia. Dar răspunsul celor care posedau aur sau numai credeau în el fu înspăimântător. Se scurseră cinci minute încare credeai că asurzeşti şi brusc se aşternu liniştea.

— Făcând această descoperire – reluă profesorul Gad – n-am urmărit însă scopul meschin al îmbogăţirii personale, ci salvarea sutelor de milioane de oameni care suferă şi care mor din cauza diabolicului metal. Sistemul nostru economic este clădit pe o temelie de aur. Distrugând această temelie sunt încredinţat că distrug şi restul construcţiei…

Cineva, care avea aspectul de om foarte bogat, se ridică din primele rânduri şi i se adresează cu ură:

— Şi ce propui în schimb?

— Nu ştiu, îi răspunse profesorul Gad. Nu sunt economist. Eu am rupt doar lanţurile! Omenirea este liberă!

Ca şi cum ar fi eliberat o grădină zoologică, lei, pantere, hiene, crocodili, maimuţe, şerpi cu ochelari se năpustiră asupra lui urlând, spumegând, cu ochii injectaţi.

Profesorul Gad sare pe pervazul ferestrei deschise din spatele catedrei şi… Îşi ia zborul spre înălţimi.

O minusculă rachetă atomică, prinsă de o centură sub cămaşă, îl salvase. Era ca o pasăre albă şi uriaşă, care înainta foarte decorativ şi foarte repede pe fondul albastru al cerului.

La o depărtare de 3 kilometri, sub un nouraş, îl aştepta un autogir condus de un asistent. Frână racheta şi sări în carlingă, de o mie de ori mai spectaculos decât Torn Mix pe calul său.

— Cu toată viteza, Fred! Am o foame de lup.

— Îmi era teamă să nu vi se întâmple ceva…

— Nimic nu mă poate atinge, şi-i bine.

După două minute, autogirul aterizează pe terasa laboratorului.

Profesorul Gad e întâmpinat de cei şase asistenţi ai săi.

— Băieţi, le spune profesorul Gad sărind din carlingă, convoc un mic consiliu de război. După mine, la 100 metri sub pământ!

Un lift îi coboară într-o încăpere uliraclegantă.

— Ostaşi, vă ordon să vă aşezaţi în aceste fotolii moi! Executarea! Glumeşte profesorul Gad. Vom avea de înfruntat agonia aurului natural. Monstrul se va zvârcoli câteva zile. În primul rând, ne va căuta pe noi ca să ne ucidă. Nu este nevoie de curaj, ci doar de atenţie. Pericolul trebuie sezisat la timp şi lichidat. Avem destule mijloace la dispoziţie.

— Domnule profesor, întreabă un asistent, de ce nu atragem în jurul nostru păturile sărace ale New York-ului, care n-au nimic de pierdut în această catastrofă? Ba dimpotrivă.

— Pentru că am provoca o îngrozitoare şi, pe deasupra, inutilă vărsare de sânge. În desperarea lor oarbă, adoratorii aurului vor ucide pe oricine li se va pune în cale. Şi acum să fim atenţi! Ah! Era să uităm un lucru foarte important. Bill, serveşte prânzul! E ora 14.

Bill nu aşteptă să i se spună de două ori. Aleargă la bucătărie şi se întoarce cu o tavă cu farfurii şi cu un castron cu supă de tăiţei, răspândind un miros tulburător.

De abia sorbiseră primele linguri, când pe ecranele aparatelor de televiziune apărură, 20 de tancuri între 50 şi 70 de tone, Care alergau pe şosea către laborator… Profesorul Gad apăsă pe un buton şi continuă să mănânce. Supa cu tăiţei doar este slăbiciunea lui.

Tancurile îşi îndreaptă tunurile spre laborator şi 20 de ghiulele pornesc, suficiente pentru ca să facă praf orice altă clădire. Bucuria Locatorilor fu doar de o clipă căci, în a doua clipă, ghiulele se lăsară în iarbă, în jurul clădiri se rotea un număr

fantastic de electroni, formând o cupolă invizibilă de nestrăbătut.

Până ce duşmannul să-şi revină, avură timp să-şi termine supa. Bill împărţi apoi rasolul, iar sus tancurile spărseseră gardul de fier şi înaintau mugind spre laborator.

— Bill, de ce eşti distrat? Îl dojeneşte profesorul Gad. Nu ne-ai servit salata!

— Scuzaţi-mă, împrejurările excepţionale sunt de vină.

Şi Bill aduce o salată de varză roşie.

După ce o gustă, profesorul Gad apăsă pe un alt buton. Braţe invizibile apucă tancurile şi le aşază delicat pe şosea.

Ocupanţii deschid turelele şi sar afară. Sunt aproximativ 100 de gangsteri, unul mai antipatic ca altul. Respiră cu nesaţ aerul curat, înjură (dumnezeu, fecioara Maria, paşte, crăciun etc.) şi trag cu mitraliera asupra cupolei invizibile.

— A la guerre comme î la guerre! Strigă Bill, deschizând cu piciorul uşa. Aducea o tavă plină de savarine cu mult rom şi cu multă frişcă, care în doi timpi şi trei mişcări dispărură în stomacurile luptătorilor.

Indivizii care se agitau pe ecranele aparatelor de televiziune începură să devină sâcâitori.

— Domnule profesor, n-aţi voi să-i goniţi pe aceşti caraghioşi? Îl rugă Bill. Băieţii vor să-şi facă siesta.

— Ai dreptate. La să fiu mai energic!

Profesorul Gad apăsă pe un al treilea buton şi o ploaie de monede de aur cade asupra gangsterilor.

Gangsterii se reped să le strângă.

Ploaia parcă dinadins se deplasa spre oraş.

Gangsterii după ea! Cei mai harnici îşi atârnaseră în spate hainele doldora şi îşi umpleau pantalonii, pe care îi înnodaseră.

Asistenţii şi profesorul Gad urmăreau hohotind aceste scene După ce gangsterii dispărură în zare, râsul încetă şi o tăcere neliniştită se aşternu.

— Domnule profesor, întreabă un asistent, şi acum ce va urma?

— Duşmanul va întrebuinţa arme de o mie de ori mai puternice. Cred că vom avea de suferit un bombardament atomic.

— Noi, asistenţii dumneavoastră, nu cunoaştem toate mijloacele de apărare de care dispunem. Vom scăpa oare cu viaţă? Întreabă alt asistent.

— După părerea mea, da.

Profesorul Gad se îndreaptă spre un dulăpior de oţel, îl deschide formând un cifru şi scoate o colecţie de muşte.

— Ce vreţi să faceţi cu aceste muşte? Întreabă Biil.

— Spionaj.

— Spionaj? Exclamă în cor asistenţii stupefiaţi.

— O vedeţi pe Mata Harry? Şi profesorul Gad aşază în palmă o muscă ceva mai mare decât formatul obişnuit. Mata Harry este această muscă, i-am dat numele după o celebră spioană din timpul primului război mondial. Ceea ce vedeţi nu este cadavrul unei muşte, ci doar o aparenţă. Mata Harry este o mică rachetă atomică teleghidată, plus un post de televiziune şi radio emisie şi recepţie. Iată-i interiorul. Este o periculoasă spioană pentru că nimeni nu-i dă vreo importanţă sub acest travesti.

Profesorul se aşază în faţa unui aparat alcătuit dintr-un ecran_ de televiziune, un post de radio, o claviatură bogată de butoane şi” un volan.

— Şi acum, dragii mei, anunţă profesorul Gad, voi pilota această muscă.

Micul avion decolează, execută cu virtuozitate câteva figuri acrobatice în onoarea spectatorilor şi, pe o uşă deschisă automat, dispare.

Pe ecranul de televiziune, care recepţiona imaginile transmise de Mata Harry, i se putea urmări zborul.

Se ridică într-o verticală perfectă în puţul care leagă vila cu adăpostul subteran, în faţă deschizându-i-se toate uşile. Iese pe o fereastră şi cu 1.000 kilometri pe oră se îndreaptă spre palatul regelui neîncoronat al Statelor Unite, Richard Bantley, la care ajunge după câteva minute.

În faţa clădirii aşteptau circa 50 de automobile, inimaginabil de luxoase. Mata Harry trece neobservată pe sub monumentala uşă de intrare, păzită de zece indivizi înarmaţi cu mitraliere înfiorătoare. Temerarul, care ar fi trecut neautorizat pragul, ar fi fost ciuruit într-un minut de o mie de gloanţe, desigur după ce ar fi murit de frică la vederea paznicilor.

Holul imens: un semicerc cu raza de 30 metri, era îmbrăcat în marmură, presărat cu statui şi plin de o lumină dulce-solemnă.

Mata Harry se strecoară pe sub o,altă uşă, care dă spre un salon, albastru de la zugrăveală până la mobilele de nylon, păzit de trei indivizi, şi ajunge la o uşă de oţel. Dincolo se găsea o sală de consiliu, izolată de lume prin toate mijloacele tehnicii moderne.

Pe unde să intre?

Această problemă fusese de mult rezolvată. În perete, Mata Harry practicase o neobservată străpungere, care-i permitea liber acces în sala secretelor. O străbate ca pe o îngustă galerie de mină şi în faţa ochilor Mata Hary (reci, ai profesorului Gad şi ai asistenţilor săi) se găseşte o încăpere de 250 metri, în care aurul şi pietrele preţioase sunt folosite din belşug.

În centru, la o masă rotundă, sunt aşezate cele mai fioroase şi mai scârboase animale: miliardarii. Richard Bantley, regele neîncoronat al Statelor Unite, stă într-un jilţ mai impozant decât celelalte. Are 89 de ani şi seamănă cu o prună uscată, tăvălită prin cianură de potasiu.

Alţi 19 miliardari – cel mai tânăr are 62 de ani – ocupă restul jilţurilor mesei rotunde. Pentru un doctor de boli interne reprezentau o colecţie dintre cele mai interesante. Sunt mai mult morţi decât vii. Sunt mai mult strigoi decât oameni. Regele conservelor îşi agită energic gura ştirbă:

— Duşmanul numărul 1, mai bine zis singurul duşman, este profesorul Gad. Dacă-i vom distruge – pe el şi laboratorul lui – ne vom putea continua afacerile. Eu voi vinde conserve, şi oamenii îmi vor da aur. (Pune pe masa rotundă o pungă în care bagă o mână de mumie şi o scoate plină de monede de aur.) Aur! (Jucând monedele.) Să-l strivim ca pe un vierme!

Regele oţelului, trăgând din trabuc, îşi expune punctul său de vedere.

— Suntem cu toţii de acord în ce priveşte uciderea profesorului Gad. Să hotărâm asupra mijloacelor. Armele obişnuite s-au dovedit neputincioase. Propun să întrebuinţăm câteva bombe cu hidrogen. Fireşte, sunteţi de acord (aprobări). Mister Bantley, dumneavoastră ce părere aveţi?

— Sunt de acord, mai este vorbă. L-am chemat pe profesorul Cogan, creierul producţiei de bombe atomice. Profesorul Cogan este un savant desăvârşit şi în fereastră se izbeau monede de aur, producând un zgomot asurzitor.

Richard Bantley întreabă într-un dictafon:

— Cine îndrăzneşte să arunce cu pietre în fereastră?

O voce:

— Nu ştiu sir. Peste tot plouă cu aur.

— Cu ce, idiotule?

— Cu aur, sir.

Bantley urlă. Miliarde de draci”! sare din jilţ şi se repede la fereastră.

În curte, sub ploaia de aur, şoferii, secretarii, paznicii, lacheii se ridicau şi se aplecau, culegând monede de pe jos.

Richard Bantley avea obiceiul să saliveze abundent când vedea aur. Buzele i se acoperă cu clăbuci. Sângele îi circulă mai repede, întinerindu-l cu 10_15 ani.

Curioşi, ceilalţi miliardari se reped şi ei la fereastră. Mutrele şi mişcările lor exprimă o nemaicunoscută uimire şi o poftă infinită. Par nişte gorile în faţa unui munte de nuci de cocos. Regele pneurilor apucă tremurând braţul regelui făinii, care se albise la faţă. Astmaticul rege al conservelor respiră horcăind, simţindu-şi plămânul închis ca într-o cutie de metal. Regele alcoolului se aşază ameţit într-un fotoliu. Regele oţelului devine moale ca un metal topit.

Continua să plouă cu monede de aur.

Turma de miliardari nu se mai poate stăpâni şi se năpusteşte în curte. Îşi umplu buzunarele cu aur, muşcă monedele, se tăvălesc pe jos, îmbrăţişând pământul aurit, ţipă „Aur”, „Aur”, cu o bucurie preistorică, şi brusc – regele nylonului băgase mâna în buzunarul regelui lemnului – se încinge o bătaie cu horcăieli, cu muşcături, cu insulte (porcule! Hoţule! Asasinule!) şi cu pumni fără putere, toate curgând ca nişte confete într-o sală de bal.

Dată fiind vârsta venerabilă a combatanţilor, nu se putea distinge la sfârşitul luptei cine a învins; în orice caz zăceau cu toţii pe ringul de aur, de abia trăgându-şi sufletul. Îşi strigă în zadar personalul respectiv: „Fred! James! Bob! Lasă aurul şi vino când te chem! Francisc!” şi, neavând încotro, se târăsc spre automobile, se instalează la volan şi pornesc spre New York, în timp ce ploaia de aur continuă să cadă.

La fel procedează şi Richard Bantley, însă pentru a se instala în jilţul de pe care se ridicase în urmă cu 20 de minute.

Abia îşi trase puţin sufletul şi îşi făcu intrarea profesorul Cogan.

— Profesor Cogan! Simt că-mi crapă capul! Ai văzut ce-i afară? Ce nenorocire!

— Este opera profesorului Gad.

— Cred că se întrece cu gluma. Trebuie distrus urgent!

— Imposibil.

— Câteva bombe cu hidrogen şi Gad se va cuminţi pe vecie.

— Putem folosi bomba cu hidrogen, însă cine ştie unde s-a ascuns profesorul Gad în pământ. Şi cine ştie, dacă-l irităm, la ce ne putem aştepta din partea lui. M-aţi chemat ca specialist în fizica atomică şi în această calitate vă sfătuiesc să cădeţi la înţelegere cu profesorul Gad.

Richard Bantley trânteşte un pumn violent în masa rotundă.

— Eşti un rău sfătuitor, Ben! Vrei să cerşesc pacea, eu, Richard Bantley, regele Statelor Unite?

Dar de sub jilţ, prin Mata Harry, vocea profesorului Gad răsună puternic în sala imensă:

— Stăpânirea ţi s-a terminat Richard Bantley! Ex-rege al. Statelor Unite, du-te dracului!

Şi jilţul pus în mişcare de razele gravitronice emise de Mata Harry începe să alerge spre ţinta indicată.

O vagă explozie atomică a unei bombe cât un fir de praf, şi uşa grea de două tone dispare sub privirile îngrozite ale lui Bantley şi Cogan.

Jilţul cu victima sa aleargă prin vastele încăperi, coboară vertiginos scara monumentală de la intrare, aruncă în neant poarta şi, cu 60 kilometri pe oră, se îndreaptă spre New York, pe sub magnifica ploaie de aur.

Culegătorii de aur din curte, care încetaseră să se mai mire de mult, strângeau de zor monede.

Nu se mirară nici când profesorul Cogan coborî în goană scările, cu părul vâlvoi, urlând ca din zece plămâni şi se azvârli la volanul automobilului său.

De la început, automobilul trece zvâcnind sălbatic la 80 kilometri pe oră şi e cât pe aici să ajungă jilţul în care se zbătea ca în gură de şarpe ex-regele Statelor Unite. Dar Mata Harry, care era atât de puternică încât transformase în glumă detronarea lui Bantley, îşi măreşte viteza la 120 kilometri. Profesorul Cogan apăsă pe accelerator. Mata Harry trece la 180, apoi la 200 kilometri, şi jilţul zburător se pierde în zare.

Profesorul Cogan stopează desperat.

Sare pe şosea şi se plimbă pe lângă automobil ca un leu în cuşcă. Deodată îşi dă o palmă peste frunte în semn că a găsit o idee.

Pe o treime uşurat, se aşază la volan şi ca o vijelie – ah! Dar vântul care bătea nu-i putea răcori fruntea – ajunge la poligonul atomic pe care-l conduce. În buzunarul de la piept stă însă ascunsă musca numărul 7. Paza fireşte este foarte strictă, dar profesorul Cogan, care devenise un cal troian, e salutat respectuos de toţi. Intrase un spion şi toţi salutau.

În biroul său, profesorul Cogan se îndreaptă spre un safeu şi scoate un plic negru.

Iată ce începe să citească profesorul Cogan (şi aşadar şi profesorul Gad): „Profesorului Cogam. În cazul când interesele superioare ale ţării MELE o cer şi când eu...”

Aici profesorul Cogan fu înţepat de musca numărul 7 şi adormi instantaneu. Aceeaşi soartă au avut-o alte persoane din poligon.

Pilotul muştei numărul 3 este alarmat. (Uica rachetă nu poate intra în laboratorul central al poligonului atomic, subvenţionat de regele nylonului.

— Ce este de făcut, domnule profesor? Nu pot intra în această clădire. Totul este bine închis şi pereţii cred că sunt groşi de 10 metri.

— Fii foarte atent, Fred! De acolo vor trimite o bombă cu hidrogen teleghidată. Du musca lângă fereastra de oţel.

De abia executase indicaţia, când o cioară apucă în cioc musca numărul 3 şi zbură spre cuib, unde o aşteptau puişorii flămânzi.

Asistentului îi scapă o exclamaţie ireverenţioasă (, afurisita!”). 18 secunde importante se scurg, şi musca numărul 3, forţând ciocul cioarei, revine la locul de unde a fost răpită.

Şi cum cioara părea nedumerită, ca în La Fontaine, Fred îi strigă:

— Să te înveţi minte, că nu tot ce zboară în secolul al XK-lea, se mănâncă, drac cu pene!

Musca sosise la timp.

Fereastra de oţel se deschidea. Îl avertiză pe profesorul Gad (domnule profesor!)

O rachetă, modestă în aparenţă, porneşte. Are 5 centimetri diametrul maxim, iar lungimea – 20 centimetri.

Un fior rece cuprinde inimile asistenţilor.

— Urmăreşte-o cu musca numărul 5 la un kilometru distanţă, Fred!

— S-a executat!

— Peste zece minute va fi deasup-ra noastră. Să nu vă fie teamă [Aveţi încredere în mine!

Racheta venea din fundul Statelor Unite, trecând fulgerător peste oraşe, peste fluvii, peste câmpii, peste păduri.

— În 30 de secunde, anunţă profesorul Gad, vom asista la explozia ridicolă a bombei cu hidrogen.

— Nu înţeleg… Începe Bill, şi restul îi îngheaţă pe buze.

Racheta apăruse la orizont, o rază o învălui, o paraliză şi, ca şi când ar fi fost strâns cu putere în mână un castravete murat, un lichid se scurge din ea.

Richard Bantley, cel mai fioros şi cel mai bogat gangster din Statele Unite, urla neputincios şi îngrozit în jilţul care înnebunise. Nu putea să sară din el pentru că viteza era ameţitoare şi nu ştia ce i se va mai întâmpla, o dată intrat pe mâna profesorului Gad.

Continua să plouă cu monede de aur. Ici-colo, de-a lungul şoselei, oamenii le culegeau cu egală lăcomie şi uimire.

Când intră în New York, trebui să zboare la trei metri înălţime, întrucât străzile erau blocate de culegătorii de monede.

10.000.000 de oameni umpleau arterele de circulaţie, scuarurlle, erau căţăraţi pe acoperişuri, agitau plase din ferestre şi balcoane, alergau, se aplecau şi se ridicau, se tăvăleau prin praf şi urlau ca o sută de stadioane uriaşe de fotbal.

Mata Harry tocmai îl depuse pe Bantley pe acoperişul WC -ului de aur, când împreună cu monedele începură să cadă din cer şi foi de hârtie.

La etajul 80 al unui building, un nebun sau poate un om cu mintea sănătoasă, care prinsese primul o foaie, urlă înspre adâncuri: „Gentlemen, nu vă mai obosiţi, strângând monede de aur. Ele nu mai valorează nici cât o cutie goală de conserve, pe care o aruncaţi la gunoi. Fizica atomică fabrică aur sintetic.”

După aceste cuvinte, aruncă tot ceea ce strânsese timp de o oră – 20 kilograme de aur.

Bineînţeles, nimeni nu-l auzi şi nu-l văzu în hărmălaia generală.

• Panica coborî şi la celelalte etaje şi, ca un ciclon, cuprinse trotuarele.

Aurul, care-i lega pe oameni, îşi pierduse forţa.

Fiecare azvârli metalul strâns cu patimă şi o fugă fără sens în toate direcţiile se dezlănţui.

O lady grasă aruncă la lada de gunoi a istoriei cele două brăţări masive de pe braţe şi din fugă se împiedică de un morman de aur, pe care se întinse cât era de lată. Căzuse lângă WC -ul de aur.

Bantley o văzu şi, cum era omul acţiunilor geniale, îndrăzneţe şi fulgerătoare, sări pe părţile moi ale întâmplătoarei lady. Fireşte, un sac cu oase uscate nu o deranjase prea mult, sărind în sus, îl apucă pe Bantley de piept, întrebându-l: „Cine eşti, mojicule?” şi îi trase două perechi de palme.

— Ar trebui să fiţi fericită de onoarea pe care v-am făcut-o. Sunt Richard Bantley, regele aurului.

— Regele aurului?! Ha! Ha! Ha! Hohoti grasa lady şi leşină de râs.

De pe ultima terasă a lui Building States Empire se aruncase un om, strângând la piept un pachet de acţiuni ale societăţii de navigaţie aeriană „Atlantic-Pacific”. Desperarea îl împinsese la acest gest spectaculos, însă prudenţa îl sfătuise să-şi ia şi o paraşută, pe care o deschise pe la 100 metri.

Altcineva, un individ subţire şi nervos, tot desperat, văzând această scenă, însă neavând la îndemână o paraşută, aruncă de la etajul 50 pernele şi plăpumile din apartament. Se adresă apoi, în plină furie, unui portret îndoliat:

— Pentru ce ai murit, unchiule? Şi ce vrei să fac cu minele tale de aur?

Şi îl pocni cu o pernă.;

Bantley fu prins sub paraşuta prudentului sinucigaş.

După un timp şi după ce fu călcat în picioare de 20_30 persoane, reuşi să se degajeze.

O luă la fugă fără să ştie unde, aşa cum făceau milioane de newyork-ezi. Instinctul de conservare, intrat într-o panică extraordinară, se dezlănţuia muscular. Oamenii fugeau, îşi agitau braţele, urlau.

Ajuns în dreptul unei băcănii, din care proprietarul, hohotind de râs şi de plâns, arunca în stradă mărfurile, Bantley alunecă pe un calup de săpun de rufe calitatea I şi nimeri într-un butoi cu miere, de unde ieşi foarte dulce.

Tocmai o turmă de boi trecu val-vârtej. Se feri la timp, destinul tragic ţinându-i în viaţă spre a-şi râde de el.

De la etajul 70 sosea accelerat o pernă, care-i căzu în cap explodând. Fiind uns cu miere, penele se aşezară pe el ca altădată pe răposatele păsări. Şi Richard Bantley alerga prin oraş ca într-o uriaşă sală de bal mascat.

Încă un ceas mai dură talmeş-balmeşul newyorkez. Când pe bolta, care se întuneca, apăru surâzând sarcastic luna, New York-ul se împărţi în două: în desperaţi şi în calmi. Desperaţii, nemaiputând cumpăra cu aur alimente, credeau că vor cădea pradă foamei. Această idee îi făcu să fugă în afara oraşului, înspre câmpiile pe care se coceau grâul, porumbul, ovăzul. Fluviile umane curgeau în întunericul dintre building-uri. Ici-colo câte o torţă lumina feţe congestionate de spaimă şi de oboseală.

Calmii se adunaseră în marile pieţe. Într-un loc, un orator, suit pe un camion, cerea:

— Grevă generală! Prin unirea noastră să dăm patronilor care şi-au pierdut capul, o lovitură teribilă!

Hazardul l-a adus pe Bantley în faţa WC -ului de aur, în momentul când un ins îl părăsea. Era evident că-l folosise. Lovitura fu de nesuportat. „Vasăzică – raţionă pentru ultima dată Bantley – aurul a devenit un metal obişnuit."

Căzu la pământ şi pentru totdeauna părăsi Statele Unite: sub aparenţa unei gâşte, cadavrul ex-regelui aurului zăcea în scuar…

Richard Bantley deschise ochii. Capul îl durea îngrozitor. Încă nu ştia dacă înviase din morţi sau părăsise un coşmar.

— Profesorul Gad vă aşteaptă, sir! Rosti dictafonul.

— Cine?! Miliarde de draci!

Şi Bantley sări din pat, se îmbrăcă rapid şi năvăli în birou.

— Bună dimineaţa, domnule Bantley! Îl salută profesorul Gad ridicându-se din fotoliu. Aţi promis ieri seară Universităţii Atlantice un fond de 15.000.000 de dolari pentru studierea transmutaţiei elementelor. Generozitatea dumneavoastră…

Bantley nu se mai putu stăpâni. Urlă: „Ieşi afară, mizerabile"! Şi, deschizând o uşă discretă, intră în baie, unde îşi făcu un duş rece, purificator.

SFÂRŞIT